

Από το ΣΤΑΘΗ ΤΣΑΓΚΑΡΟΥΣΙΑΝΟ

Ο πόλεμος των σπιλ

ΚΑΘΕ ΝΕΑ ΠΡΟΕΔΡΙΑ έχει διαφορετικό σπιλ, ακόμα κι αν το κυβερνών κόμμα δεν αλλάξει. Ο Μπους είχε το *Preppy* σπιλ της Νέας Αγγλίας, εναντίον του καλιφορνέζικου *pouveaux riche* των Ρέικβαν. Αλλά ουδέποτε η αλλαγή δεν θα είναι τόσο δραματική όσο φέτος. Ο ακόλουθος κατάλογος των ins και outs της *Guardian* σας δίνει μια πρόγευση της σπιλίστικης επανάστασης του Κλίντον.

IN OUT

Τα Mustang του '68	◆ Τα καρτσάκια του γκολφ
Αρκάνας	◆ Τέξας
Ελβις	◆ Λορέτα Λιν
Σοκς, ο γάτος	◆ Μίλι, η σκυλίτσα
Τι σερετ του Ρόλινγκ	◆ Μπλουζάκια πόλο
Στόουν	◆ Εγκράτεια
Προφυλακτικά	◆ «Σύνεσις»
«Αλλαγή»	◆ Γέιλ
Οξφόρδη	◆ Αστακός
Junk food	◆ Μπουφάν του μπέιζμπολ
Πέτσινα μπουφάν	◆ Καπέλα για ψάρεμα
Καπέλα του μπέιζμπολ	◆ Τζον Μέιτζορ
Τζον Σμιθ	◆ Αρνολντ
Μπάμπρα	◆ Σβαρτζενέγκερ
Στρέιζαντ	◆ Ομοφυλόφοβοι
Ομοφυλόφιλοι	◆ «Ιδρυμα Εθνικής Κληρονομιάς»
«Ινστιτούτο Προοδευτικής Πολιτικής Σκέψης»	◆ Σκοτς με πάγο
Τζιν με τόνικ	◆ Κατανάλωση
Οικολογία	◆ Γύρος
Πίτσα	◆ Ταχύπλοα
Βαρβάδα	◆ Πεκίνο
Μόσχα	◆ Πλούσιοι μπαμπάδες
Υποτροφίες	◆ Βέτο
Νομοθεσία	◆ Πύραυλοι
Εξαγωγές	◆ Ραφ Λόρεν
Αρμάνι	◆ Ταξίδια στο εξωτερικό
Διακοπές στο σπίτι	

60'S ON 90'S

Είμαστε τόσο ευτυχησμένοι!

Γεννήθηκα το 1959 και διέσχισα τη δεκαετία του '60 μέσα στη ζήλια και τα εκδικητικά όνειρα. Τα μεγάλα ξαδέλφια μου έπαιζαν Stones στο σαξόφωνο (!), φόραγαν καμπάνες, έκαναν πάρε με στριπτίζ και άφηναν τα μαλλιά τους σκάλες. Δεν πρόλαβα, ηλικιακά, να γίνω χίπις - όμως άκουσα με κομμένη ανάσα τις επαναστάσεις να γδέρνουν την πόρτα των μπαρμπάδων μου. Είδα κορίτσια να καπνίζουν και να κάνουν έκτρωση, συζύγους ν' απατούν συζύγους **στο έτος**, παιδιά να βρίζουν τους «γέροντες» τους και να χάνονται στα Μάταλα - και, το χειρότερο, άπλητους ποιητές που οραματίζονταν μια νέα κοινωνία χωρίς διακρίσεις στα φύλα και τη σεξουαλικότητα, χωρίς λογοκρισία και πολέμους, χωρίς γεροντοκρατία και περιβαλλοντική ρύπανση.

Οι μπαρμπάδες μου κόντευαν ν' αυτοκτονήσουν. Η μόνη τους παρηγοριά ήταν η «σωφροσύνη» της πολιτικής. Ο νόμος 4000. Η γελοιοποίηση. Η λογοκρισία. Τα μαύρα άστρα στις θηλές των κοριτσιών που κολυμπούσαν γυμνά στο Γούντστοκ.

Τώρα πρέπει να νιώθουν λίγο περίεργα (αν και ο χρόνος τους συμπλίσωσε με βαθύτερα παράδοξα): ένα γνήσιο παιδί των σίξτις κυβερνάει τον κόσμο - ή σχεδόν. Τα ξαδέλφια μου **την έκαναν** επιτέλους!

Στο μεταξύ, όμως, σκορπίσανε. Του '60 οι εκδρομείς χαθήκανε σε διαφημιστικά γραφεία, γκαλερί, θέατρα, media, οικογενειακά bunkers. Ξεκίνησαν απ' την αριστερά, την ξεπέρασαν (με αριστεριστική ρητορική) και κατέληξαν σε μεταμοντέρνα, πικρά δόγματα επιβίωσης. Μερικοί έγιναν ένα είδος πολιτικής διασποράς - τα ευφύστερα παιδιά κάθε λογής κομμάτων: Οι εκσυγχρονιστές, τα enfants terribles, οι ευπατριδες του καινούριου. Παιδιά του εγωτισμού και της «ανίερης» καταγγελίας που αρνήθηκαν την ξεπερασμένη διάκριση **αριστεράς - δεξιάς** και έδειξαν τις νέες, ουσιώδεις αντιπαλότητες: τη διαφορά του παλιού κόσμου που δύνει με τον κόσμο που ανατέλλει. Τη διαφορά των πραγμάτων που έχουν αποτελεσμα-

τικότητα με τα πράγματα που δεν έχουν. Παιδιά (με γκριζούς κρόταφους, γεώδες Αρμάνι και χόρτο στο τσεπάκι) που παραμέρισαν με ανυπομονησία το πτώμα των ιδεολογιών, τα τυπικά, τους εθνικισμούς, τη γεροντόφιλη ιεραρχία, την υστερία της σωτηριολογίας και των καταγγελιών, τις ντιβανοκασέλες των ρητόρων κ.ο.κ. και δήλωσαν ότι θέλουν να συνέλθουν απ' το «σοκ του Νέου», να οικονομήσουν το σήμερα και να αποβάλλουν, σαν τα λέπια, απ' τη ζωή τις παλιές προκαταλήψεις.

Όχι ότι κάθε σαραντάρης είναι αυτόχηρμα καλύτερος απ' τους πενιγνάηδες. Ως τώρα, τα παιδιά των sixties μπορεί να όρισαν τα ήθη ενός νέου, πιο φιλελεύθερου κόσμου - αλλά απέτυχαν να αρθρώσουν **πολιτική**.

Εξεγέρθηκαν εναντίον της καταναλωτικής κοινωνίας, του Βιετνάμ, του κοινωνικού συντηρητισμού, της... του... - αλλά δεν πρότειναν τίποτε, εκτός από ουτοπίες. Και όχι μόνο. Πολλοί απ' τους σαραντάρηδες που σήμερα έγιναν τραβεστί του Κλίντον, δεν έχουν ιδέα απ' τα σίξτις - ποτέ τους δεν ανάσαναν τον κίνδυνο και την ευφορία εκείνης της εποχής, κλεισμένοι στη γυάλα του μαμόθρεφτου που συλλαβίζει τον κομματικό νεποτισμό. Τι ξέρει αλήθεια ο **Σαμαράς** από τα σίξτις; Και γιατί, αλήθεια, είναι ο «Κλίντον της Ελλάδας» όταν πλειοδοτεί ως προς το «γέρο» Μητσοτάκη σε πατριδολαγνεία, μουλωχτό λόμπινγκ και γεροντοκοριστικές «αξίες»; (Ματαίως) **Ερωτώ**.

Τώρα, πάντως, η γενιά του '60 θα δείξει, επιτέλους, πόσα απίδια παίρνει ο σάκος. Ο Κλίντον θα «γράψει» για όλους - ακόμα και για τους μεγάλους ξάδερφους που τόσο φθόνησα και αγάπησα. Η πολιτική του (ένα κεντρώο σάμπλινγκ - ενεργού μεν, αλλά λιγότερου και πιο ευέλικτου κράτους που ποντάρει στην ιδιωτική πρωτοβουλία) θα ντύσει - αν ντύσει - στα Αρμάνι τα ξιπόλητα παιδιά του Make love, not war. Θα δώσει στις ιδέες σάρκα και στην άρνηση θέση. Ελπίζουμε.

Να ελπίσουμε ακόμη να διοικήσει καλύτερα απ' ό,τι παίζει σαξόφωνο (**όλο βιμπράτο, μηδενική μελωδία, κανένας έλεγχος στο επιστόμιο**). Γιατί, τουλάχιστον στις αναμνήσεις μου, ο ξάδερφός μου έπαιζε ασφάλτα, ονειρεμένα, θεϊκά. Και εγώ (χαζεύοντας τη ραφή στις μαύρες γάμπες που χόρευαν χάλι-γκάλι) σκεφτόμουν ότι αρκεί να μεγαλώσω για να κατακτήσω τον πλανήτη.

Α, ναι, υπήρξα αθώος.

ΛΕΥΚΩΜΑ

Καμικάζε

►► «Τον είδα πρώτη φορά ένα καλοκαιριάτικο απόγευμα στην King's Road, στις φίλης μου της Ούλα, που είχε ένα μαγαζί με ρούχα από δεύτερο χέρι. Ήταν νομίζω 1970. Ελα, μου είπε, έχω ένα φίλο που θα 'ρθει να πάρει το τσάι του μαζί μας και θα σ' αρέσει - είναι ένα νέο παιδί απ' την Αμερική που φτιάχνει κοσμήματα. Περιμένα να τον συναντήσω. Με πήγε σ' ένα στούντιο που έμενε και μου 'δειξε φωτογραφίες με αγόρια αλυσσοδεμένα σε βράχους - σιλ Προμηθέας - στις ακτές του Ειρηνικού. Μετά, περάσαμε τρεις μέρες στο κρεβάτι».

►► Ο σκηνοθέτης **Ντέρεκ Τζάρμαν** μιλάει για τον **Μάπλθορπ** σ' ένα βιβλίο του που κυκλοφορεί σε μια βδομάδα αφιερωμένο στο φωτογράφο εραστή του. Η πρώτη του φράση είναι *My memories of Robert are fading - as silvery gray as his photographs*. Οι αναμνήσεις μου απ' τον Ρόμπερτ σβήνουν, χλομαίζουν - ασπμηνίες και γκριζες σαν τις φωτογραφίες του. ►► Ένα απόσπασμα στην *Independent* δείχνει ένα γραψίμο στυφό, πολύ αυστηρό με το νεκρό, και σκιασμένο, θαρρείς, από κάποια μνησικακία. Ο Τζάρμαν (το gay-έπος του οποίου «*The Garden*» προβλήθηκε τις προάλλες από το *3-Sat*) σαν να μην έχει χωνέψει την τεράστια επιτυχία του φίλου του - γι' αυτό και επαναλαμβάνει πόσο υπερεκτιμημένος είναι. Αν δεν είσαι ηθονοβλεψίας, λείει, δύσκολα θα βρεις τη Χάρη της Ποίησης στις φορμαλιστικές μελέτες του Ρόμπερτ πάνω στη σεξουαλικότητα. Και δύσκολα θα πιστέψεις τον προποκατόρικο σαδομαζοχισμό ενός ανθρώπου που ήταν ευθραυστός και τρυφερός στον έρωτα σαν λουλουδάκι. ►► Η πιο ενδιαφέρουσα στιγμή του κειμένου είναι η τελευταία τους συνάντηση. Σ' ένα κλαμπ ο Ρόμπερτ (γνωρίζοντας ήδη ότι έχει AIDS, όπως και ο Τζάρμαν) προσπαθεί να ακουστεί πάνω απ' τη μουσική και φωνάζει: «Απόχτησα ό,τι ήθελα, Ντέρεκ. Εσύ;». ►► «Η ιστορία του Ρόμπερτ είναι η ιστορία του Φάουστ». Μ' αυτή την ανήμερη φράση, ο Τζάρμαν σφραγίζει το δύσθυμο μνημόσυνο και μάλλον αδικεί ένα φωτογράφο που εξώθησε τα ορθόδοξα όρια της τέχνης ως το πορνό, σαν **καμικάζε** (έκδ. Jonathan Cape).

Βιβλία	◆ Reader's Digest
Μπαλέτο	◆ Φοξ τροτ
Αιμορροΐδες	◆ Θυροειδείς
Ισραήλ	◆ Αραβες
Φυσικό αέριο	◆ Εισαγόμενο πετρέλαιο
Γκόσπελς	◆ Προσευχές
Μπρόκολα	◆ Πατάτες
Εκτροπή	◆ Υιοθεσία
Θανατηφόρα ένεση	◆ Ηλεκτρική καρέκλα
Κόρες	◆ Εγγόνια
Μάθημα	◆ Μάθημα τεξανικών
γερμανικών	
Bass Ale	◆ Budweiser
Μποξεράκια	◆ Σλιπ
Στρατιωτική	◆ Πόλεμος των άστρων
αερογέφυρα	◆ Καουμπόικες μπότες
Ελβιές	◆ Γκριζομάλλες
Γκριζομάλλες	◆ Πρες κόνφερανς
Γεύμα ενημέρωσης	◆ «Till hell freezes over»
«Till the last dawg dies»	

COLT: ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Τα ινδάλματα της ηδονής είναι θαμπά